

Arrest

nr. 148 474 van 24 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X, die eveneens verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 11 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekende partij komt op 17 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dient op 18 maart 2010 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen treft op 19

november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 57 567 van 8 maart 2011 weigert ook de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 maart 2011 wordt de eerste verzoekende partij onder de vorm van een bijlage 13^{quinquies} bevolen het grondgebied te verlaten.

Eerste verzoekende partij dient, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van vierde verzoekende partij, op 10 maart 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde) neemt op 19 april 2011 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Eerste verzoekende partij dient op 31 mei 2011 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 23 augustus 2011 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard. Op 21 juni 2012 wordt de aanvraag door de gemachtigde ongegrond verklaard. Op 19 juni 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Tweede verzoekende partij dient op 30 september 2011 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 6 augustus 2012 dient eerste verzoekende partij, samen met tweede verzoekende partij en hun in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van derde en vierde verzoekende partijen, een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 oktober 2012 onontvankelijk verklaard. Het beroep tot nietigverklaring wordt op 25 juli 2013 door de Raad verworpen bij arrest nr. 107 352.

Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Verzoekende partijen dienen op 9 juli 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 december 2013 wordt deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 16 december 2013 aan verzoekende partijen werd betekend. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.07.2013 werd ingediend door :

V., A. (...) (R.R.: 070042564308)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

+ echtgenote:

N., K. (...) (R.R.: 074040557878)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

V., A. (...) (R.R.: 095061144006)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

V., E. (...) (R.R.: 000061545143)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het verblijf van betrokkenen werd enkel toegestaan in het kader van hun asielaanvragen. De procedure voor mevrouw en de procedure voor mijnheer werden afgesloten met een negatieve beslissing. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegestaan. Betrokkenen wisten dat indien de asielprocedure niet leidt tot een verblijfsmachtiging, zij vrijwillig het Belgische grondgebied dienen te verlaten.

Wat de integratie en opgebouwde duurzame sociale banden betreft met mensen uit de omgeving (woonomgeving, school, sportvereniging), vrienden en kennissen, de kennis van de Nederlandse taal en de inspanningen die ze deden via het volgen van taalcursussen: deze elementen kunnen deel uitmaken van een dossier die zij voor kunnen leggen ten overstaan van de Belgische ambassade te Moskou. Ze kunnen zich daarbij nog steeds laten bijstaan door hun advocaat, de heer Steven Hooyberghs. Betrokkenen kunnen - indien zij vooreerst zouden terugkeren naar Armenië - nagaan of zij een visumaanvraag kunnen indienen per koerier (expreskoerier) en dit gericht aan het visumcentrum. Betrokkenen dienen er wel rekening mee te houden dat kan gevraagd worden zich aan te bieden voor de ambassade te Moskou voor een interview. Deze procedure geldt voor alle Armeense staatsburgers en voor betrokkenen kan dan ook geen uitzondering worden gemaakt.

Wat de duur betreft van alle opeenvolgende procedures, dit vormt geen buitengewone omstandigheid omdat het de keuze van betrokkenen zelf is geweest deze procedures op te starten. Betrokkenen dienden zowel asielaanvragen als aanvragen 9ter in. Mijnheer startte zijn asielprocedure op 18.03.2010 op. Deze asielprocedure werd afgesloten op 10.03.2011. Deze procedure duurde ongeveer één jaar. Mevrouw diende later, op 30.09.2011, een asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 30.01.2012. Mevrouw betekende op 30.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten (13qq). Er werden 3 aanvragen 9ter ingediend die allen met een negatieve beslissing werden afgesloten. De eerste aanvraag werd op 11.03.2011 ingediend. Deze werd op 19.04.2011 afgesloten. De tweede aanvraag 9ter werd op 31.05.2011 ingediend. Deze werd op 21.06.2012 afgesloten. Op 06.08.2012 werd de laatste 9ter ingediend. Deze werd afgesloten met een negatieve beslissing op 05.10.2012.

Betrokkenen tonen niet aan dat het door de duur van alle procedures samen bijzonder moeilijk of onmogelijk is geworden om de aanvraag voor een verblijfsmachtiging in te dienen via de Belgische ambassade, eventueel vanuit Armenië per koerierdienst ten overstaan van het visumcentrum.

Het schoolgaan van de kinderen werd toegestaan gedurende de duur van de asielprocedure om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De kinderen kunnen later mogelijks een studentenvisum aanvragen.

Dat betrokkenen werkbereid zijn, is zeker en vast bewonderenswaardig. Betrokkenen kunnen via de ambassade een aanvraag indienen om als werknemer of zelfstandige in België tewerkgesteld te worden. Zoals reeds aangehaald, kunnen ze zich laten bijstaan door hun advocaat, de heer Hooyberghs.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

De gemachtigde neemt op 11 december 2013 ten aanzien van verzoekende partijen eveneens de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. Het middel wordt als volgt weergegeven:

“De aanvraag van verzoekers beroept zich op het bestaan van buitengewone omstandigheden in hun hoofde. (stuk 2)

“6. buitengewone omstandigheden

Zoals hoger werd aangetoond, verblijft de familie V. (...) inmiddels meer dan drie jaren in België en lopen de beide kinderen hier school. De procedures die doorlopen werden, zijn in hun geheel als langdurig te beschouwen, zeker vanuit het oogpunt van de schoolgaande kinderen van de familie V. (...).

Het zou bijzonder nefast zijn voor de opvoeding en opleiding van de kinderen om te moeten terugkeren naar het land van herkomst en de huidige aanvraag aldaar te moeten indienen en het resultaat ervan aldaar te moeten afwachten.

Anderzijds heeft België in Armenië enkel een ereconsul als diplomatieke vertegenwoordiging, alwaar geen aanvragen tot machtiging tot verblijf kunnen worden ingediend. Deze dienen te worden ingediend op de Belgische ambassade in Moskou, wat niet alleen in een ander land is maar bovendien is de afstand Erevan-Moskou bijna 2.000 kilometer.

Zoals hoger werd aangetoond, is de familie V. (...) erg goed geïntegreerd.

Deze gegevens vormen in ruime mate buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, reden waarom de huidige aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven.”

Eén van de aangehaalde buitengewone omstandigheden vormt het ontbreken van een diplomatieke vertegenwoordiging van België in Armenië waar de visumaanvraag kan worden ingediend. België heeft in Armenië enkel een ereconsul als diplomatieke vertegenwoordiging, al waar geen aanvragen tot machtiging tot verblijf kunnen worden ingediend.

Dit gegeven staat niet ter discussie in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing spreekt er zich niet expliciet over uit of dit al dan niet als een buitengewone omstandigheid dient gezien te worden, maar stelt anderzijds dat verzoekers kunnen nagaan of zij een visumaanvraag kunnen indienen per expreskoerier. Tevens moeten zij er volgens de bestreden beslissing wel mee rekening houden dat kan gevraagd worden zich aan te bieden bij de ambassade te Moskou voor een interview.

Aldus bevestigt de bestreden beslissing dat de visumaanvraag niet kan ingediend worden in Armenië zelf, maar in Moskou, zo'n 2.000 kilometer verwijderd.

Het is kennelijk onredelijk om dit niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen.

Het feit dat dit zou gelden voor alle Armeense staatsburgers doet hieraan geen afbreuk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing in onredelijkheid is tot stand gekomen. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Door de aanvraag onontvankelijk te verklaren en te oordelen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn in hoofde van verzoekers wordt ook artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.3. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij als volgt:

“In een eerste middel halen verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenals van de materiële motiveringsplicht.

Zij betogen wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald en verwijzen naar het ontbreken van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Armenië. Zij vervolgen dat de afstand tussen Armenië en Moskou, alwaar zij de aanvraag zouden moeten indienen, zo'n 2.000km bedraagt. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden, zoals de bestreden beslissing trouwens duidelijk stelt en niet betwist wordt door verzoekende partij, dat de procedure voor het indienen van een visumaanvraag te Moskou geldt voor alle Armeense staatsburgers en er aldus voor verzoekende partij dan ook geen uitzondering gemaakt kan worden.

In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij bovendien aangeraden om, eventueel met bijstand van haar raadsman, zich te informeren over de mogelijkheid om de visumaanvraag in te dienen via koerierdienst gericht aan het visumcentrum.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond."

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden

zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Verzoekende partijen stellen dat zij in hun aanvraag om verblijfsmachtiging hebben aangegeven dat België in Armenië enkel een ereconsul als diplomatieke vertegenwoordiging heeft, bij wie geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Dit gegeven staat niet ter discussie in de bestreden beslissing. Volgens verzoekende partijen spreekt de gemachtigde zich er niet expliciet over uit of dit element al dan niet als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun aanvraag om verblijfsmachtiging dienaangaande het volgende hebben gesteld: *“Anderzijds heeft België in Armenië enkel een ereconsul als diplomatieke vertegenwoordiging, alwaar geen aanvragen tot machtiging tot verblijf kunnen worden ingediend. Deze dienen te worden ingediend op de Belgische ambassade in Moskou, wat niet alleen een ander land is, maar bovendien is de afstand Eravan-Moskou bijna 2.000 kilometer.”*

Waar verzoekende partijen betogen dat in de bestreden beslissing niet expliciet wordt aangegeven of bovenstaand element al dan niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, stelt de Raad vast dat voormeld betoog van verzoekers feitelijke grondslag mist. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing aangegeven: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Vervolgens heeft de gemachtigde duidelijk gemotiveerd waarom het feit dat de verzoekende partijen hun aanvraag om machtiging niet kunnen indienen in Armenië en dat zij zich hiervoor dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou, niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Zo wordt aangegeven dat de verzoekende partijen een aanvraag zouden kunnen indienen per koerierdienst. Hiervoor kunnen verzoekende partijen zich nog steeds laten bijstaan door hun Belgische advocaat. De gemachtigde motiveert tevens dat de mogelijkheid bestaat dat verzoekende partijen zich dienen aan te melden bij de ambassade in Moskou voor een interview. Hierbij geeft verwerende partij aan dat deze procedure echter geldt voor alle Armeniërs en dat voor verzoekende partijen dan ook geen uitzondering kan worden gemaakt. De gemachtigde heeft bijgevolg de motieven uiteengezet waarom hij van oordeel is dat voormeld element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Verzoekers' betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoekende partijen betogen verder dat het kennelijk onredelijk is om dergelijk element niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen. Hierbij halen zij aan dat de bestreden beslissing bevestigt dat de aanvraag in Moskou moet worden ingediend, zo'n tweeduizend kilometer verder. Het feit dat dit geldt voor alle Armeniërs, doet hier geen afbreuk aan.

Vooreerst wordt erop gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging moet worden ingediend in het land van herkomst zelve, maar enkel dat de aanvraag dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de betrokkene. *In casu* blijkt dat het land van herkomst van verzoekende partijen, Armenië, niet beschikt over een Belgische diplomatieke post maar dat de bevoegde Belgische diplomatieke vertegenwoordiging zich in Moskou bevindt. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen hun aanvraag moeten indienen in Moskou, erkent zij niet het bestaan van buitengewone omstandigheden maar bevestigt zij dat de verzoekende partijen over de mogelijkheid beschikken om hun verblijfsaanvraag in te dienen conform de bepalingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven gaven verzoekers in hun aanvraag immers enkel aan dat geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Armenië en dat de aanvraag dient te worden ingediend bij de Belgische ambassade te Moskou bijna 2000 kilometer verder, doch gaven ze geen enkel element aan waaruit blijkt dat verzoekers niet in staat zouden zijn zich te wenden tot de Belgische vertegenwoordiging te Moskou. Er blijkt ook niet dat verzoekers in alle gevallen persoonlijk naar Moskou zullen dienen te reizen teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch dat, indien dit wel het geval zou zijn, zij niet in staat zouden zijn te reizen.

Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of onwettig om het feit dat een vreemdeling, net zoals al zijn landgenoten, zich naar een ander land dient te verplaatsen om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij een Belgische diplomatieke post niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen. Het feit dat een vreemdeling zich dient te verplaatsen om de aanvraag in te dienen leidt immers niet tot de vaststelling dat het zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* in onredelijkheid zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, gelet op de mogelijkheid dat een dergelijke aanvraag kan worden ingediend via de Belgische ambassade in Moskou.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die hij hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In casu heeft de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven van verzoekers en de gezondheidstoestand van verzoekers.

Dit blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing.

Het middel is gegrond.”

3.6. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

“Zij verwijt verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met het hoger belang van de kinderen, hun gezins- en familieleven en hun gezondheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij uit het oog verliest dat haar verblijf enkel werd toegestaan in het kader van de asielaanvragen, die ondertussen allen zijn afgesloten met een weigeringsbeslissing. Verzoekende partij heeft echter besloten om haar integratie in het Rijk uit te bouwen in illegaal verblijf. Derhalve worden de omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, schoolgaande kinderen, etc., niet beschouwd als buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag niet via de gewone procedure in het land van herkomst in te dienen. Deze elementen hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en kunnen, zoals in de bestreden beslissing duidelijk vermeld, worden in geroepen en deel uitmaken van het dossier dat verzoekende partij kan voorleggen en overstaan van de Belgische ambassade te Moskou.

De bestreden beslissing motiveert verder nog dat:

“Het schoolgaan van de kinderen werd toegestaan gedurende de duur van de asielprocedure om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. De kinderen kunnen later mogelijks een studentenvisum aanvragen.”

Aangaande de gezondheidstoestand van verzoekende partij waarnaar zij verwijst en waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden, dient opgemerkt te worden dat alle medische regularisatieprocedures met een negatieve beslissing zijn afgesloten.

Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad wijst erop dat voormelde bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt maar wel het onontvankelijk verklaren van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen, niet dienstig. Daarenboven zijn middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78. 055).

Het tweede middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS